TAIKAMAAN TARINOITA

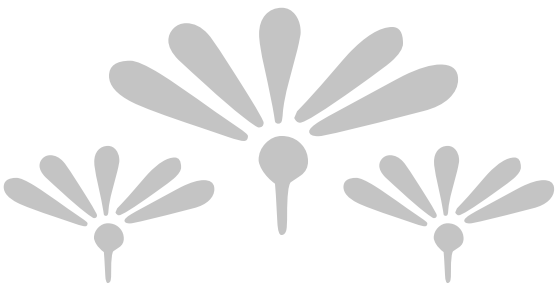

ANITA LINNEA KUUSELA

TAIKAMAAN TARINOITA

ANITA LINNEA KUUSELA

TAIKAMAAN TARINOITA

© 2026 Kaarina Kuusela
Kansikuva: Tuula Huuskonen
Taitto ja kannen suunnittelu: Paula Savolainen
Kuvitus: Paula Savolainen. Kuvitukset ovat tekijän suunnittelemia ja toteuttamia hyödyntäen generatiivista tekoälyä Adobe Illustratorissa.
Takakannen kuva: Kaarina Kuusela
Kustantaja: BoD · Books on Demand, Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki, bod@bod.fi
Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273, 22763 Hampuri, Saksa
ISBN 978-952-89-2915-4

SISÄLTÖ

Oravainen 7
Pilvikeiju 11
Muurahaiset 15
Nenätunturin tonttu 19
Suden uusi ystävyys 23
Pieni aasi 25
Sankarimme Reksu 29
Lissukka ja Apinalaakson tehtävä 33
Prinsessa hienonhieno 39
Tuulian laulu 43
Talvinen päivä 49

ORAVAINEN

Olen orava, jolla on pörröinen häntä ja hieman viiksikarvoja. Omenoita puusta etsin ja niillä täytän pienen pötsin. Käpyjä myös kerään ja talletan pesäni perään.

Rakastan mäntyjä ja kiipeän niitä pitkin villinä ja vapaana, luojan omana kurrena. Ei ole mulla ikävää kutreissa, vaan kiidän metsien poikki intoa poskissa.

Poimin kukkia emolleni ja leivon pähkinöistä piiraita vieraileville oravan pojille. Leivokset kypsyvät auringon paahteessa. Saan lämpimäisiä koko metsälle tarjota.

Lähetän kutsukortin ruohokekkereille koko oravasuvulle. Kaikki saavat maistaa myös kanttarellipirtelöä, jota ihmiset ryystävät vain vahingossa. Tuuli virvoittaa äänen kissankelloon. Sen kumina herättää syvästä unestakin.

Sydämet kukkivat kauniimmin kuin kissankellot, mutta molempia liiskataan julmasti maan rakoon. Kannan tammenterhon emolleni, joka kanssani liitää puitten latvoihin asti. Me olemme yläkerran väkeä, vaikka yllämme ei ole edes kerrastoa. Villasukista puhumattakaan.

Meillä on komeat turkishännät. Sen rinnalla punastuvat pupujussit ja kissat vain vaikenevat. Aurinko ottaa valokuvia filmitähdistään, jotka puskevat päitään esille

ja aukovat suitaan herkkupalojen toivossa. Kultanaama ei saa sakkoja tai koe epäluottamusta, vaan hyrisee ja kiehuu säteet valtoiminaan.

Kuuset humisevat meille taukoamatta. Niillä on sammalmatto allaan ja käpyarmeija oksistossa. Ei helle meitä heilauta tai tuuli maahan puhalla. Kun myrsky esittelee meille vihansa hedelmiä, me vain nauramme ja ajamme tihulaisen tiehensä. Sen myrkytämme vaarallisella käpyonteloruiskeella, mitä säikytyksen varalta haudutamme tammen oksiston tehtaassa.

Jos tuuli nostaa karvojamme pystyyn, saamme siitä vain lisää pontta pyttyyn. Jos meille tulee joskus pipi tai riivaa pöpö, tartumme mustikkakapseleihin, jotka puhdistavat ja rauhoittavat kipeän kurrekansan.

Kaikki oravat säestävät kurkien laulua ja yhdessä tavoittelevat puutyöväen kilpailuvoittoa. Ne eivät ole pilipalimuusikoita eivätkä metsän peikon varismusiikin oppilaita. Kun kurjet laulavat oopperoitaan, oravat kahisuttavat häntiään ja paukuttavat käpyjä yhteen pikku kätösillään.

Oravayhdyskunta käyttää turkkinsa kiillottamiseen hunajavoidetta, jota kurret kaapivat kosmetiikkapöntöistä kautta maanpiirin. Ne eivät purkkiakaan pois heitä, vaan nauttivat sammalshampoosta ja kielojen tuoksusta. Kieloja tikat oraville lähes joka päivä röykkiöittäin kuljettavat ja pikkuoravien hiuksia laulaen puhtaiksi pesevät ja vielä kielodeodoranttia karvaisiin kainaloihin suihkuttavat.

Jyrsijät eivät rukoile, mutta eivät myöskään lähimmäistään lypsä tai pyrstöjä nipistä. Ne eivät pelkää kettuja, vaan murisevat niille ja näyttävät vihaisia tassuja. Jos niitä uhataan, ne vain virkistyvät siitä ja tarttuvat härkää sarvista uhmaten vaikka jokaoravanlakia ja järjestyspeipposia.

Jos kurren elämä joskus maistuu puulle, se kuuntelee itseään Laura Kaakattajaa, sillä oravat rakastavat neidon kurkun samettista korinaa. Kaikki kaunis viehättää oravaisia. Siksi ne järjestävät suuria juhlia pienten kotitoukkien hyväksi.

Niihin kutsutaan koko metsän nisäkäsväki, mutta urosmyyrät otetaan oikein kunniavieraiksi, sillä ne kaivavat ojia aivan ilmaiseksi. Ne toimivat kuoron johtajina hiipuneitten rokkiryhmissä ja lyövät ällikällä itsensä korisevan lauman laulukinkereitä.

Ilman musiikin voimaa ei kurrepoikaa paratiisin viedä. Siellä me jo asustamme, kun linnun viserrystä ja sirkkojen heinäorkesteria kuuntelemme. Yhdymme virteen täysin palkein kautta nöpönenien ja hännän huipun. Kaiku soi Italiaan ja Säkkijärvelle saakka, eikä ketään enää paina vaitiolovelvollisuuden raskas taakka.

Kurret hellivät kaikkia luotuja jo lapsesta pitäen ja näin välttävät elämän kolhut ja sähköisen aurinkotuolin. Ne istuvat toistensa kanssa monta pähkinää ruokapöydässä ja kuusen siemeniä menussa. Yöt oravaisemme nukkuvat, niin arvelen, oikein makeasti.

Anita Linnea Kuusela

Hulvatonta menoa

Kun päästää mielikuvituksen valloilleen, voi lennähtää minne vaan. Anita Kuusela päätyi taikamaahan ja toi sieltä meille yksitoista tarinaa: hupaisia ja hulvattomia, lempeitä ja leikkisiä. Monenmoiset eläimet ja olennot vilistävät luonnossa pitkin puita ja banaanipeltoja, metsiä ja tuntureita. Eipä arvaisi, mitä kaikkea ne keksivätkään!

Kuopiolaisen Anita Linnea Kuuselan (1964–2026) aiempi tuotanto kattaa neljä runokirjaa vuosilta 2020–23. Ne ovat Runon kun punon, Pois soljuu hetki tää, Matkalla kotiin ja Pilvi kerrallaan.

9 789528 929154